

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

Local Administrative Organization and Legal Measures for Tourism Promotion

ณัชฎากัญจน์ รัตนวรกานต์

Nashayagal Rattana vorragant

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับมาตรการทางกฎหมาย เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

Local Administrative Organization and
Legal Measures for Tourism Promotion

ณัชฎากัญจน์ รัตนวรกานต์¹

Nashayagal Rattanavorrangant

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อศึกษาการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี และเพื่อจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน

ผลการวิจัย พบว่ากฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีขอบเขตที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว มากที่สุดโดยเฉพาะด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว การปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยสูงสุด การปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำแนกตามลักษณะพื้นที่ และการได้รับรางวัลแตกต่างกัน จังหวัดราชบุรีมีแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์จำนวนใกล้เคียงกัน การจัดทำ

¹สาขาสังคมศาสตร์ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง 46 หมู่ 3 ตำบลจอมบึง อำเภोजอมบึง ราชบุรี 70150 โทรฯ 081-7369179 email : nashayagal@gmail.com

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแหล่งท่องเที่ยว ขอบเขตของกฎหมายที่ให้อำนาจการมีส่วนร่วมของชุมชน อัตลักษณ์ของท้องถิ่น และการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้ การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพจะต้องมี มาตรการการบังคับทางปกครอง มาตรการบังคับทางอาญาและมาตรการบังคับทางแพ่ง

คำสำคัญ : องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น, การท่องเที่ยว, มาตรการทางกฎหมาย

Abstract

The purpose of this research were to: 1) analyze the ordinances of the local administrative organizations related to tourism promotion; and 2) analyze the performance in tourism promotion of the local administrative organizations in Ratchaburi Province; and 3) make the legal standards for the local administrative organizations to promote tourism. This research applied a mixed method design.

The results showed that the local ordinances in Ratchaburi had focused on infrastructure development and tourist facilities for tourism. The overall tourism performance of the local administration organizations was at average level. The infrastructure development and facilities for tourism scored the highest. The tourism performance of the local administration organization was classified according to the characteristics of the area and the awards obtained. Ratchaburi Province has various cultural tourist attractions, natural tourist attractions, and historic tourist attractions. Legal measures to promote tourism should be set based on the difference of tourist attraction, scope of law, community participation, local identity, and sustainable tourism management. In order that the earlier mentioned legal measures to be effective, the enforcement of administrative, the criminal enforcement and the civil enforcement should be applicable.

Keywords : Local Administrative; Tourism/Legal Measures

บทนำ

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศ และเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของท้องถิ่น การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยอันสำคัญที่อำนวยประโยชน์ให้กับประชาชนในท้องถิ่นในการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสร้างรายได้ นอกจากนั้นยังเป็นการกระตุ้นการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ตามมาอีกด้วย (ภาวิณี ดันตระกูล, 2552) เมื่อการท่องเที่ยวขยายตัว และไม่มีการบริหารจัดการพื้นที่ที่ดีก็อาจจะเกิดผลกระทบจากการท่องเที่ยว เช่น ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม พื้นที่ธรรมชาติบางส่วนถูกทำลายจากการสร้างที่พักในแหล่งธรรมชาติ ทำให้เกิดปัญหาน้ำเสีย การจัดการขยะ และสิ่งปฏิกูล (บังอรศรี ถาวรประดิษฐ์, 2554) การส่งเสริมการท่องเที่ยว และการป้องกันผลกระทบเหล่านี้สามารถใช้มาตรการทางด้านกฎหมายภายในเข้ามาควบคุมได้ เพียงแต่การออกกฎหมายของประเทศไทยมีความล่าช้า และอาจจะไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของบริบทแต่ละพื้นที่

จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ทำให้แนวความคิดกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นระบบมากขึ้น จนถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการจัดทำบริการสาธารณะ และกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน ส่งเสริมสนับสนุนความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับหน่วยงานรัฐ และหน่วยงานเอกชนอื่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นหน่วยงานสำคัญในการจัดทำกิจกรรมสาธารณะและบริการสาธารณะภายในพื้นที่และเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดท้องถิ่นมากที่สุดที่มีอำนาจออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับในพื้นที่รับผิดชอบ (ชูวงศ์ ฉายะบุตร, 2548) ทั้งอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จัดตั้งกฎหมายการกระจายอำนาจและอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอีกหลายฉบับที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจ ความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้สามารถตรากฎหมายได้อย่างรวดเร็ว ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น (วิฑูรเทพย์ นวเดโช, 2547 ; เสรี วังสัจจิตร และคณะ, 2547) ทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญที่จะศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

จังหวัดราชบุรีตั้งอยู่ในภูมิภาคตะวันตก (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2558) ชุมชนเมืองราชบุรีอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 100 กิโลเมตร นักท่องเที่ยว

สามารถกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวได้หลายเส้นทาง โดยเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อนที่จังหวัดราชบุรี หรือจะกำหนดให้จังหวัดราชบุรีเป็นเมืองผ่านแวะท่องเที่ยวและเดินทางไปแหล่งท่องเที่ยวอื่น และเป็นเส้นทางไปสู่ภาคใต้ของประเทศไทย (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 2558) ทรัพยากรท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรีมีความหลากหลายและน่าสนใจ จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดที่นักประวัติศาสตร์ นักโบราณคดี พบว่าดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำแม่กลองแห่งนี้เป็นถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของคนหลายยุคหลายสมัย และมีความรุ่งเรืองมาตั้งแต่อดีต จากหลักฐานทางโบราณสถานและโบราณวัตถุจำนวนมาก ทำให้เชื่อได้ว่ามีผู้คนตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณนี้ตั้งแต่ยุคหินกลาง จึงทำให้จังหวัดราชบุรีนั้นมีร่องรอยอารยธรรมตั้งแต่สมัยทวารวดีจวบจนปัจจุบันทำให้มีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวิทยาการ (สำนักงานจังหวัดราชบุรี, 2560) นอกจากนั้นยังมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความโดดเด่นทางด้านวัฒนธรรม กล่าวคือ จังหวัดราชบุรีประกอบด้วยประชาชน 8 ชชาติพันธุ์แต่ละชาติพันธุ์มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่า ปัจจุบันจังหวัดราชบุรีโดดเด่นในเรื่องของ “เมืองแห่งศิลปะร่วมสมัย” การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก เช่น โองมั่งกร ที่ในปัจจุบันได้มีการพัฒนารูปแบบเป็นผลิตภัณฑ์เซรามิคสมัยใหม่ที่มีความสวยงามแปลกตา และสามารถใช้ประโยชน์ได้จริง ผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือและผ้าจากที่มีลวดลายเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นของบ้านคูบัว และบ้านดอนแร่ อำเภอเมืองราชบุรี แหล่งผลิตและจำหน่ายตุ๊กตาผ้าที่มีชื่อเสียงของอำเภอโพธาราม (คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดราชบุรี, 2560) จากที่กล่าวมาทำให้การเดินทางท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรีในภาพรวมปี พ.ศ. 2559 มีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2558 คิดเป็นร้อยละ 8.74 แบ่งเป็นผู้เยี่ยมเยือนชาวไทยมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.74 และเป็นผู้เยี่ยมเยือนชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.67 (สำนักงานจังหวัดราชบุรี, 2560) ประกอบกับสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2560 ต่อเนื่องมาในปี พ.ศ. 2561 โดยเน้นการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และการท่องเที่ยวเมืองรอง และสามารถนำค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวไปลดหย่อนภาษีได้สูงสุดไม่เกิน 15,000 บาท ทำให้คาดการณ์ได้ว่าแนวโน้มนักท่องเที่ยวที่จะมาเยือนจังหวัดราชบุรีจะมีจำนวนมากขึ้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2561) จากที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัย

กำหนดให้จังหวัดราชบุรีเป็นพื้นที่ศึกษาโดยทำการศึกษารองการปกครองส่วนท้องถิ่น
ในจังหวัดราชบุรีเฉพาะเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 111 แห่ง

การวิจัย เรื่ององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อโดยจะมุ่งเน้นที่จะศึกษาการปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยว
ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีนั้นเป็นไปตามแนวทางของเกณฑ์การ
ส่งเสริมมาตรฐานการท่องเที่ยวขององค์การต่าง ๆ หรือไม่รวมถึงอำนาจหน้าที่ตาม
กฎหมายทั้งกฎหมายจัดตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเอง กฎหมายการกระจาย
อำนาจและกฎหมายที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจ เพื่อจัดทำมาตรการทางกฎหมาย
ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้
จังหวัดราชบุรีมีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เกิดการพัฒนาอย่างสมดุลทั้งสามมิติ คือ
ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม มีรายได้จากการท่องเที่ยวทำให้มีเงินหมุนเวียน
ในท้องถิ่น เศรษฐกิจขยายตัว ท้องถิ่นเกิดการพัฒนา และสามารถรักษาสภาพใน
การรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว อนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรม วิถีชีวิตอัน
ดีงาม โดยเกิดผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดในระยะยาว เกิดประโยชน์
ต่อนักท่องเที่ยว เจ้าของแหล่งท่องเที่ยว และผู้ประกอบการและส่งผลไปถึงระบบ
เศรษฐกิจของประเทศไทย

สมมติฐาน

ปัญหาการท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรีเกิดจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มี
มาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์กฎหมายขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การปกครอง
ส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี
3. เพื่อจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยว

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิทยาการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยประกอบด้วยการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เกณฑ์พัฒนาการท่องเที่ยวจากมาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากองค์การด้านการท่องเที่ยว ดังนี้ สภาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโลก (Global Sustainable Tourism Council: GSTC) ดัชนีความสามารถในการแข่งขันด้านการเดินทางและธุรกิจท่องเที่ยว (Travel & Tourism Competitiveness Index : TTCI) มาตรฐานส่งเสริมการท่องเที่ยว กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสามารถสร้างเกณฑ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับการวิจัยครั้งนี้ 5 ด้าน 71 ตัวชี้วัด ได้แก่ ด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว 16 ตัวชี้วัด ด้านพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว 16 ตัวชี้วัด ด้านการพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว 15 ตัวชี้วัด ด้านการสร้างเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว 14 ตัวชี้วัด และด้านการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน 10 ตัวชี้วัด

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่ออธิบายถึงอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวโดยใช้เกณฑ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกฎหมายเพื่อนำมาวิเคราะห์

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้สำมะโน (Census) องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดราชบุรีเฉพาะเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 111 แห่ง คัดเลือกเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 61 แห่ง นำมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดที่ 0.98 และค่าความสอดคล้อง ที่ 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติด้วยค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าสถิติไคสแควร์ (Chi- square) แบบ สัมภาษณ์ถึงมีโครงสร้างมีค่าความสอดคล้อง ที่ 0.80 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 4 การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยนำผลการวิจัยขั้นตอนที่ 2 กฎหมายขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวมากำหนดขอบเขต การกิจตามกฎหมาย และเป็นอำนาจของกฎหมายฉบับใด และขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีนำ มากำหนดประเด็นในการยกร่างมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยพิจารณาจากภารกิจตามกฎหมายขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ระดับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริม การท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย เรื่อง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อส่งเสริม การท่องเที่ยว สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยครั้งนี้แบ่งกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกฎหมายจัด ตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีกฎหมายหลัก 2 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กฎหมายการกระจายอำนาจ 1 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอน การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ส่วนกฎหมายที่ได้ รับถ่ายโอนภารกิจ จำนวน 26 ฉบับ แต่ไม่รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร งานบุคคล การเงิน และการงบประมาณ สามารถจำแนกรายละเอียด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การแบ่งประเภทของกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเภทของกฎหมาย	รายชื่อกฎหมาย
1. กฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537

ตารางที่ 1 การแบ่งประเภทของกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ต่อ)

ประเภทของกฎหมาย	รายชื่อกฎหมาย
2. กฎหมายการกระจายอำนาจ	พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542
3. กฎหมายที่ได้รับถ่ายโอนภารกิจ	พระราชบัญญัติรักษาคอลองรัตนโกสินทร ศก 121 (พ.ศ. 2445) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 พระราชบัญญัติจัดระเบียบการจอดยานยนตร์ในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล พ.ศ. 2503 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 พระราชบัญญัติน้ำบาดาล พ.ศ. 2520 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติสัตว์พาหนะ พระพุทธศักราช 2482 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ.2559 พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พระพุทธศักราช 2487 พระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ตารางที่ 1 การแบ่งประเภทของกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ต่อ)

ประเภทของกฎหมาย	รายชื่อกฎหมาย
3. กฎหมายที่ได้รับถ่ายโอนภารกิจ (ต่อ)	พระราชบัญญัติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2505 ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. 2553 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย การบริหารการใช้น้ำและการบำรุงรักษาแหล่งน้ำขนาดเล็ก พ.ศ. 2525 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารกิจการและการบำรุงรักษาระบบประปาชนบท พ.ศ. 2535

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยตรงนั้นในส่วนกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดเทศบาลนครนั้นมีหน้าที่บังคับให้ปฏิบัติในการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และเป็นอำนาจในการเลือกปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จะใช้ดุลพินิจในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนกฎหมายการกระจายอำนาจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้มีแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ และหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว สำหรับกฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับถ่ายโอนภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงนั้น คือ พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ กฎหมายทั้งสองฉบับได้กำหนดให้ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกรรมการในทุกระดับเท่านั้น ส่วนกฎหมายฉบับอื่น ๆ นั้นมีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยอ้อมซึ่งเกี่ยวข้องกับมิติอื่นของการท่องเที่ยว เช่น ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านเศรษฐกิจ ด้านการรองรับนักท่องเที่ยว ขอบเขตของกฎหมายแต่ละฉบับจะเป็นเรื่องเฉพาะตามเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้น

เมื่อนำขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาวิเคราะห์ร่วมกับเกณฑ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สังเคราะห์ขึ้น พบว่าอำนาจหน้าที่

ตามกฎหมายส่วนใหญ่เป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นภารกิจหลักในการปฏิบัติงานตามปกติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดต่ำที่สุด คือ ด้านการสร้างเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว กฎหมายที่มีอำนาจหน้าที่ครอบคลุมการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้ง 5 ด้าน คือ (1) ด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว (2) ด้านพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว (3) ด้านการพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว (4) ด้านการสร้างเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว และ (5) ด้านการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน คือ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ส่วนกฎหมายที่ได้รับถ่ายโอนภารกิจส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ครอบคลุมทุกด้าน

2. จากการประเมินตนเองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ (1) ด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดให้มีถังขยะอย่างเพียงพอ (2) ด้านการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนการปฏิบัติงาน ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสนับสนุนส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (3) ด้านพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดทำป้ายชื่อสถานที่แหล่งท่องเที่ยว (4) ด้านการสร้างเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยวการปฏิบัติงาน ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสร้างจิตสำนึก ค่านิยมความเป็นไทย พร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยว (5) ด้านการพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสนับสนุนให้สินค้าดังกล่าวมีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น มีคุณภาพ และราคายุติธรรม

ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในดัชนีการจัดทำป้ายบอกทาง

(Directional Sign) ตามมาตรฐานสากล ด้านพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวในดัชนี การดำเนินการจัดตกแต่งภูมิทางเข้าแหล่งท่องเที่ยว ส่วนด้านการพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว ด้านการสร้างเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว และด้านการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนไม่มีความสัมพันธ์ใน ดัชนีใด

ปัญหาของการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมี 4 ประเด็นคือ (1) หน่วยงานของรัฐขาดความชัดเจนในอำนาจหน้าที่ของตนเอง (2) ไม่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว (3) ขาดเอกภาพในการใช้งบประมาณในการส่งเสริมการท่องเที่ยว (4) แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่ของเอกชน หรืออยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น

3. การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากผลการวิจัยการวิเคราะห์กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีมีรายละเอียด ดังนี้

ข้อค้นพบจากผลการวิเคราะห์กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยหากจะตราเป็นเทศบัญญัติของเทศบาลตำบลและเทศบาลเมืองต้องอาศัยอำนาจตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 หากเป็นเทศบาลนครต้องอาศัยอำนาจตามมาตรา 56 (8) พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 10 พ.ศ. 2542 หากเป็นกรณีการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องอาศัยอำนาจตามความใน มาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3 พ.ศ.2542 นอกจากนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังมีอำนาจใช้มาตรการทางกฎหมายตามภารกิจที่ได้รับถ่ายโอนอำนาจตามกฎหมายที่ได้รับถ่ายโอนภารกิจเฉพาะเรื่องเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งทางตรง เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดูแลรักษาโบราณสถานและโบราณวัตถุตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนตามพระราชบัญญัติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2505 และทางอ้อม เช่น การจัดการขยะ หรือส่งปฏิภูมุลมลอยตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้

ข้อค้นพบจากการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดราชบุรี พบว่าจังหวัดราชบุรีนั้นมีประเภทแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์จำนวนใกล้เคียงกัน และกระจายตัวอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่วนระดับของการทำงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวผู้วิจัยพิจารณาจากการปฏิบัติงานที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดใน แต่ละด้านเนื่องจากเกณฑ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสังเคราะห์เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเกณฑ์พัฒนาการท่องเที่ยวจากมาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากองค์การด้านการท่องเที่ยวสากลจึงต้องพัฒนาการพัฒนาด้านที่มีระดับการปฏิบัติงานที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดให้มีการปฏิบัติงานที่ดีขึ้นเมื่อพิจารณาจากการปฏิบัติงานที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในแต่ละด้าน สามารถจัดกลุ่มเป็น (1) การปฏิบัติงานด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก (2) การปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยสาธารณะ (3) ด้านการมีส่วนร่วมกับชุมชน

จากที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัยได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนี้

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมีความแตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นมรดกแห่งสังคม มีทั้งส่วนจับต้องได้และจับต้องไม่ได้การจัดการท่องเที่ยวประเภทนี้จะต้องคำนึงถึงความคงอยู่ของวัฒนธรรมพื้นถิ่น การแสดงออกทางวัฒนธรรมจะต้องไม่ถูกบิดเบือน หรือสร้างเรื่องราวให้แตกต่างไปจากเดิม

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบำรุงศิลปจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นดังนั้นมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมควรมีลักษณะที่ต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่เพื่อให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และร่วมกันสืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่สืบต่อไป

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นสิ่งที่มียู่และเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีสภาพและการเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา มีระบบความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนตามระบบนิเวศและปัจจัยต่าง ๆ กัน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยว เมื่อได้รับผลกระทบแล้วอาจหมดสภาพ หรือไม่สามารถฟื้นฟูคืนสู่สภาพเดิมได้โดยง่ายหรือต้องใช้เวลาอันยาวนานในการฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิม

อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกฎหมายการกระจายอำนาจไม่เพียงพอที่จะคุ้มครอง ป้องกันผลกระทบที่จะเกิดกับทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติได้ เพราะต้องคำนึงถึงความยั่งยืนทางธรรมชาติของทรัพยากรท่องเที่ยวต้องใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับถ่ายโอนภารกิจมา และต้องเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นสามารถกำหนดมาตรการทางกฎหมายได้

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การจัดการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์นอกจากจะต้องคำนึงถึงการดูแลรักษาโบราณสถานแล้ว จะต้องคำนึงถึงการจัดการด้านภูมิทัศน์ การผังเมือง การควบคุมอาคาร เพื่อป้องกันการบุกรุกในเขตโบราณสถาน และโดยรอบของโบราณสถาน การขุดค้นหาโบราณวัตถุหรือการทำให้โบราณสถานเสื่อมโทรมเสื่อมคุณค่าความสง่างาม

กฎหมายที่ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายได้ คือ พระราชบัญญัติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2505 อธิบดีกรมศิลปากรมีอำนาจพิจารณาให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความพร้อมดูแลรักษาโบราณสถานและโบราณวัตถุ ส่วนการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถานเป็นไปตามพระราชบัญญัติผังเมือง พ.ศ. 2518 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเกี่ยวกับความปลอดภัยสาธารณะ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การ

บริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522 โดยจะต้องกำหนดมาตรการหรือการเตรียมความพร้อมให้เหมาะสมกับประเภทของภัยที่เกิดขึ้น และเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นฐานในการดูแลความปลอดภัย

มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย ในการบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นจะต้องมีมาตรการทางปกครองในการออกกฎ หรือคำสั่งทางปกครองมาตรการทางอาญา เป็นการกำหนดบทลงโทษตามอำนาจของกฎหมายที่ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมาตรการทางแพ่งในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่แหล่งท่องเที่ยว

บทสรุป

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานรัฐที่มีความใกล้ชิดกับท้องถิ่นมากที่สุดมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทำได้ และตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นได้ดีที่สุด การส่งเสริมการท่องเที่ยวจะมีประสิทธิภาพได้หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และผลลัพธ์ที่ได้จากการท่องเที่ยว ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จากการท่องเที่ยวนั้นมีหลายมิติ เช่น การกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างของแหล่งท่องเที่ยว ความร่วมมือร่วมใจจากชุมชนท้องถิ่น เจ้าของพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยว และการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว สำหรับพื้นที่ที่มีความเสี่ยงที่จะรับผลกระทบที่จะเกิดจากการท่องเที่ยวสูง หรือพื้นที่ที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษมีความจำเป็นจะต้องอาศัยขอบเขตของกฎหมายที่สามารถประสานความร่วมมือ หรือสั่งการระหว่างหน่วยงานรัฐหลายหน่วยงานได้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับมาตรการทางกฎหมาย เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่จัดบริการสาธารณะกฎหมายที่ให้อำนาจทั้งหมดก็จะเกี่ยวข้องกับการจัดบริการสาธารณะที่จะต้องมิจิจกรรมที่กระทำโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะต้องจัดทำเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างต่อเนื่องและเสมอภาคโดยมีหลักการทำงานที่จะต้องยึดถือไว้ว่า “การจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนนั้น จะต้องดีขึ้นหรือไม่ต่ำกว่าเดิม มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน มีการบริหารจัดการที่มีความโปร่งใส มีประสิทธิภาพและมีความรับผิดชอบต่อผู้ใช้บริการที่มากขึ้น” ตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้กำหนดให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยถ่ายโอนภารกิจด้านการท่องเที่ยวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวม 3 ภารกิจ ได้แก่ การวางแผนการท่องเที่ยว การปรับปรุง ดูแล บำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวและการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์

อุปสรรคสำคัญในการออกมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเกิดจากความซับซ้อนทางกลไกกฎหมายที่กำหนดมอบหมายอำนาจหน้าที่ให้แก่หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายนั้น และในภารกิจเดียวกันก็มีหลายหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เดียวกันสอดคล้องกับเกียรติสกุล ชลคงคา และคณะ (2550) พบว่าอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการและองค์กรมหาชนมีหลายหน่วยงานภายใต้กฎหมายหลายฉบับที่ต่างลำดับศักดิ์กันทำให้การสร้างงานในเชิงบูรณาการยังไม่เป็นสัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร สุชาติพย โพรธีศรี (2549) พบว่า มาตรการทางกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่สามารถนำมาใช้ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายอยู่กระจัดกระจายอยู่ในกฎหมายหลักที่ใช้ในการจัดการท่องเที่ยว หลายฉบับขาดความเป็นเอกภาพในการบังคับใช้ยังไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนและเกียรติสกุล ชลคงคา และคณะ (2550) พบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจึงมาจากตัวกฎหมายเองที่เป็นอุปสรรค การบังคับใช้กฎหมายภายใต้นโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวยังไม่ชัดเจนและต้นทุนการปฏิบัติตามกฎหมายมีสูง ปัญหาอีกประการที่มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นไม่สามารถดำเนินการได้ คือ แหล่งท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่ของเอกชน หรืออยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่นทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถเข้าไปดำเนินการอย่างใดได้ รวมถึงการนำงบประมาณไปอุดหนุนสอดคล้องกับ ชาติรีโตะมินา (2551) พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบล จะต้องขออนุญาตในการจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทะเลบันต่อกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืชทุกครั้ง ทำให้การพัฒนาล่าช้าและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาบึงทะเลบัน และสอดคล้องกับ ญัฐกร วิทิตานนท์ (2556) พบว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีข้อจำกัดในเชิงบริหาร เช่น ตอบสนองต่อปัญหาในพื้นที่หรือความต้องการของประชาชนล่าช้า ความซ้ำซ้อนและซ้อนทับทั้งในเชิงพื้นที่และอำนาจหน้าที่ ทำให้ขาดเอกภาพ ไม่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน

ปัจจุบันแม้จะมีการถ่ายโอนภารกิจตามกฎหมายไปแล้ว แต่ในทางปฏิบัติหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายก็ยังไม่ได้ถ่ายโอนภารกิจไปทั้งหมด ทำให้การทำงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความลักลั่น ทำให้การทำงานชะงักงัน มีปัญหาในการใช้งบประมาณตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ประกอบด้วย พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 นั้นสามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวได้แต่ไม่ครอบคลุมตัวชี้วัดเกณฑ์การส่งเสริมการท่องเที่ยว อาจจะกล่าวได้ว่ามาตรการทางกฎหมายขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางอ้อม เนื่องจากบริการสาธารณะหลักขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นส่วนใหญ่เป็นด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนั้นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานรัฐอื่น หรือหน่วยงานเอกชนทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถเข้าไปดูแล หรือออกมาตรการทางกฎหมายเพื่อใช้บังคับได้ หรืออาจมีความล่าช้าเนื่องจากต้องมีการขออนุญาตเจ้าของพื้นที่ผู้ที่มีอำนาจสอดคล้องกับชาติรีโตะมินา (2551) พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องขออนุญาตในการจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทะเลบัน ต่อกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืชทุกครั้ง ทำให้การพัฒนาล่าช้าและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาบึงทะเลบัน

2. การปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว รองลงมา ได้แก่ด้านการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนด้านพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวด้านการสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยวและการพัฒนาสินค้า บริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวทั้งนี้เป็นเพราะด้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวนั้นเป็นบริการสาธารณะอันเป็นภารกิจหลักขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามอำนาจหน้าที่ของพระราชบัญญัติหลักในการจัดตั้งทั้งสามฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

การปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อการบูรณาการบุคลากรงบประมาณ และแหล่งข้อมูล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสำรวจจัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวพิจารณาแนวทาง วางแผนงานร่วมกันในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสอดคล้องกับชาคริต ช่วยบำรุง (2554) พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลเขากอบมีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเด็นด้านการตลาด ด้านการสร้างและแสวงหาหรือสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในท้องถิ่นเพิ่มเติม ด้านการให้บริการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีการกำหนดการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นพันธกิจในการพัฒนาท้องถิ่น และสอดคล้องกับกาญจนา คงภิมย์ (2559) ผลการวิจัยพบว่าควรมีการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ในการบูรณาการบุคลากร งบประมาณและแหล่งข้อมูล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสำรวจจัดทำข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์เข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอแนะและทางประวัติศาสตร์ อีกทั้งต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่ตลอดจนภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการ ควรให้หน่วยงานภาคเอกชนหรือสถาบันการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญมาเป็นที่ปรึกษาด้านการส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยว และให้มีตัวแทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษา ส่งเสริมให้

เกิดภาคีเครือข่ายของภาคประชาชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องในทุก
ระดับและทุกมิติ นอกจากนี้ต้องจัดทำแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยกำหนดระยะเวลา
การใช้แผนงาน

3. การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่กำหนดขึ้นจากประเภท และจำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่กระจาย
ตัวอยู่ในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แหล่ง
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ มาตรการทางกฎหมาย
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงความแตก
ต่างของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่และขอบเขตของกฎหมายที่ให้อำนาจขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นสอดคล้องกับ Techera, J. E. & Klein, N. (2013) พบว่า การ
ท่องเที่ยวทางทะเลเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม การศึกษาและสิ่งแวดล้อม แต่มีความ
เสี่ยงต่อ คน สัตว์และสิ่งแวดล้อม การลดความเสี่ยงเหล่านี้ต้องมุ่งเน้นไปที่นโยบาย
และกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทางทะเลเพื่อให้มาตรการทาง
กฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามประเภท
ของแหล่งท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการกำหนดนิยามประเภทของการ
ท่องเที่ยวนั้นให้มีความชัดเจน และต้องครอบคลุมการจัดการการท่องเที่ยวประเภท
นั้นด้วยสอดคล้องกับ Ioan, S. (2013) พบว่าประเทศโรมาเนีย มีกฎหมายภายในที่
กำหนดนิยามของ “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ” มีการรับรองสิทธิในสิ่งแวดล้อม และ
การปกป้องสิ่งแวดล้อมสร้างความตระหนักให้กับคนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวใน
การอนุรักษ์ธรรมชาติและลดผลกระทบต่อธรรมชาติ นอกจากนั้นกฎหมายภายใน
ของประเทศโรมาเนียกำหนดให้มีการจัดลำดับความสำคัญของการจัดการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศต่อเศรษฐกิจของชาติการป้องกันผลกระทบจากการท่องเที่ยวต้องเป็น
องค์ประกอบสำคัญของการท่องเที่ยว การฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวจะต้องเป็นสิ่งที่
ต้องทำอย่างต่อเนื่อง เสมอมา มีการกำหนดพื้นที่ที่ต้องปกป้องสิ่งแวดล้อมโดย
ผู้ประกอบการที่อยู่ในพื้นที่นั้นจะต้องเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบในประเทศออสเตรเลีย

ส่วนมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย จำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการทาง
กฎหมายทั้งมาตรการทางปกครองเพื่อควบคุมและบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย และ
จำเป็นต้องมีอำนาจในทางอาญาเพื่อป้องกันปราบปรามการกระทำความผิด

และหากมีการเรียกค่าสินไหมทดแทนต้องอาศัยอำนาจบังคับทางแพ่งสอดคล้องกับ
เกียรติสกุล ชลคงคา และคณะ (2550) พบว่า การบังคับใช้กฎหมายภายใต้นโยบาย
สนับสนุนการท่องเที่ยวยังไม่ชัดเจนและต้นทุนการปฏิบัติตามกฎหมายมีสูง มาตรการ
ทางกฎหมายที่จะนำมาใช้ คือ มาตรการกฎหมายอาญา มาตรการกฎหมายแพ่ง
มาตรการกฎหมายปกครองและมาตรการส่งเสริมในกฎหมาย เพื่อเอื้อต่อการใช้
กฎหมายในการสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติบนพื้นที่เกาะช้างอย่าง
ยั่งยืนทำให้การสร้างงานในเชิงบูรณาการยังไม่เป็นสัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร ภาคประชาชน
และภาคธุรกิจให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามกฎหมายเป็นอย่างดี แต่ก็มีบางกรณี
ที่ยังฝ่าฝืนกฎหมายอยู่บ้างเพราะไม่มีการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายให้ประชาชน
ทราบ ปัญหาที่เกิดขึ้นจึงมีจากส่วนตัวกฎหมายเองที่เป็นอุปสรรค การบังคับใช้
กฎหมายภายใต้นโยบายสนับสนุนการท่องเที่ยวยังไม่ชัดเจนและต้นทุนการปฏิบัติตาม
กฎหมายมีสูง มาตรการทางกฎหมายที่จะนำมาใช้ คือ มาตรการกฎหมายอาญา
มาตรการกฎหมายแพ่ง มาตรการกฎหมายปกครอง และมาตรการส่งเสริมในกฎหมาย
เพื่อเอื้อต่อการใช้กฎหมายในการสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
บนพื้นที่เกาะช้างอย่างยั่งยืน

การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายด้วยเพื่อให้
เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชน และมาตรการทางกฎหมายนั้นชุมชนสามารถปฏิบัติได้
โดยปราศจากอุปสรรคและในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายนั้นจะต้องมีข้อมูลเชิง
วิชาการจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น ผู้เชี่ยวชาญการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
สอดคล้องกับบทม ตม ประเสริฐ (2554) ชุมชนได้ร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล
ท่าศาลาและองค์กรอื่น ๆ จัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นทางทะเลได้สำเร็จและแก้ปัญหาใน
พื้นที่ได้มากที่สุดในการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นทางทะเลและสอดคล้องกับกาญจนา คง
ภิรมย์ (2559) ในประเด็นต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่ตลอดจนภาคเอกชนมี
ส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ควรให้
หน่วยงานภาคเอกชนหรือสถาบันการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญมาเป็นที่ปรึกษาด้าน
การส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยว และให้มีตัวแทนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีส่วน
ในการเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาส่งเสริมให้เกิดภาคีเครือข่ายของภาคประชาชนใน
การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องในทุกระดับและทุกมิติ

นอกจากนั้นการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอาจจะต้องใช้กฎหมายที่มีอำนาจที่ครอบคลุมหน่วยงานรัฐหลาย ๆ หน่วยงานในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และลดผลกระทบอันเกิดจากการท่องเที่ยว เช่น ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการอนุรักษ์และพัฒนากรุงรัตนโกสินทร์และเมืองเก่า พ.ศ. 2546 สอดคล้องกับ ช. กษิมา เพ็ชฌุไพศิษฐ์ (2555) พบว่ากฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาเมืองเก่าจะต้องมีการประกาศเขตเมืองอนุรักษ์เมืองเก่าครอบคลุมบริเวณกรุงรัตนโกสินทร์เพื่อส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้เหมาะสมกับพื้นที่ ควรจะมีการขึ้นทะเบียนโบราณสถานกับอสังหาริมทรัพย์ที่หน่วยงานราชการและภาคเอกชนเป็นเจ้าของโดยพิจารณาจากคุณค่า ประวัติศาสตร์ และความสำคัญของโบราณสถานนั้น เพื่อให้การอนุรักษ์มีประสิทธิภาพ และจะต้องดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม ศิลปกรรมภายในกรุงรัตนโกสินทร์ ออกกฎหมายควบคุมการพัฒนาเมืองใหม่โดยควบคุมทั้งรูปแบบและการใช้ประโยชน์ของสิ่งปลูกสร้างไม่ให้ขัดแย้งภูมิทัศน์ของเมืองเก่า และการจัดการท่องเที่ยวบริเวณกรุงรัตนโกสินทร์ และต้องได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานราชการและประชาชนในการอนุรักษ์และพัฒนาเมืองเก่าโดยต้องตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และพัฒนากรุงรัตนโกสินทร์ หรือการตั้งองค์กรกลางทำหน้าที่กำหนดนโยบายแผนยุทธศาสตร์ และประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว หรือส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพในการท่องเที่ยวให้มีการบริหารจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวในเชิงคุณภาพอย่างยั่งยืนตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2546

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องออกประกาศกำหนดเขตพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้เป็นไปตามจำนวนและประเภทของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1.2 มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมต้องกำหนดบทบาทของประชาชนในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น การควบคุมรูปแบบอาคาร

1.3 มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ต้องประสานความร่วมมือกับกรมศิลปากรในการดูแลรักษาโบราณสถานและโบราณวัตถุ และต้องควบคุมการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถานด้วย

1.4 มาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติต้องกำหนดบทบาทกำหนดบทบาทของผู้นำชุมชนในการดูแลธรรมชาติ วางระบบในการดูแล สอดส่องภัยคุกคามทางธรรมชาติเพื่อความยั่งยืน

1.5 สร้างความเข้าใจในบริบทของการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับหน่วยงานสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินให้เข้าใจถึงผลลัพธ์ของการท่องเที่ยวไม่ใช่วัตถุเสมอไป เป็นความอึดอเมใจ เป็นการชื่นชม สืบสานวัฒนธรรมประเพณี การกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

2.1 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

2.2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรทำความร่วมมือกับสถานศึกษาเพื่อผลิต บุคลากรที่เชี่ยวชาญในเรื่องท้องถิ่นในประเด็นกฎหมาย การท่องเที่ยว เศรษฐกิจชุมชน

2.3 เพิ่มศักยภาพให้กับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่แล้วโดยการจัดฝึกอบรมในหัวข้อการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องการ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา คงภิรมย์. (2559). แนวทางการพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดนครราชสีมา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 35 (6), 13-25.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2561). ปี 61 ททท. เน้นโปรโมทการท่องเที่ยวเมืองรอง. (17กุมภาพันธ์ 2561) สืบค้นจาก <https://voicetv.co.th/read/SkJ8CUhQG>.

- เกียรติสกุล ชลคงคา และคณะ. (2550). มาตรการทางกฎหมายเพื่อการสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนบนพื้นที่เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดราชบุรี. (2560). แผนพัฒนาจังหวัดราชบุรี พ.ศ. 2561– 2564. คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ จังหวัดราชบุรี.
- ช. กษิมา เพ็ชฌุไพศิษฐ์. (2555). กฎหมายการอนุรักษ์กรุงรัตนโกสินทร์. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ชาคริต ช่วยบำรุง. (2554). บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา : องค์การบริหารส่วนตำบลเขากรอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ชาตรี โต๊ะมีนา. (2551). แนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวบึงทะเลบันขององค์การบริหารส่วนตำบลวังประจัน อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล. วิทยาลัยการปกครองมหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ชูวงศ์ ฉายะบุตร. (2539). การปกครองท้องถิ่นไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : บริษัทพิชเนศพรินต์ติ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด.
- ณัฐกร วิทิตานนท์. (2556). ความพร้อมของภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายแดน กรณีศึกษาอำเภอเชียงแสน และอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.).
- นฤตม ทิมประเสริฐ. (2554). กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิทธิชุมชนในการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นทางทะเล: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช. คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- บังอรศรี ถาวรประดิษฐ์. (2554). มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแพท่องเที่ยวในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

- ภาวิณี ตันตระกูล. (2552). จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคที่มีผลกระทบต่อองค์ประกอบแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดราชบุรี : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลดำเนินสะดวก. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- วิฑูรเทพย์ นวเดโช. (2547). กฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนตำบล. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.
- สุรชาติพย์โพธิ์ศรี. (2549). มาตรการทางกฎหมายในการจัดการท่องเที่ยวในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- เสรี วังสไพจิตร และคณะ. (2547). รายงานการศึกษาวิจัยเรื่องโครงสร้างของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย. มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- สำนักงานจังหวัดราชบุรี. (2560). ข้อมูลทั่วไปจังหวัดราชบุรี. (20 กุมภาพันธ์ 2560) สืบค้นจาก www.ratchaburi.go.th/datass/ratchaburi.pdf.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2558). การแบ่งภูมิภาคทางภูมิศาสตร์. (18 พฤษภาคม 2560) สืบค้นจาก <http://www.royin.go.th/?knowledges>.
- ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (2558). “12 เมืองต้องห้าม...พลาด”-พลาดไม่ได้กับ 12 เมืองน่าเที่ยว. (24 พฤษภาคม 2558). สืบค้นจาก <http://www.manager.co.th/travel/viewnews.aspx?NewsID=9570000125455>.
- Ioan, S. (2013). Ecological Tourism and Public Administration in Romania. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 81 , 235-240.
- Techera, J. E. & Klein, N. (2013). The Role of Law in Shark – Based Eco-Tourism : Lessons from Australia. *Marine Policy*, 39, 21–28.